

Postoj Európanov k neutralite

PAVOL JANÍK

Vzhľadom na aktuálnu desivú situáciu je dozaista vhodné trocha sa vrátiť do nedávnej minulosti, konkrétnie do roku 2019.

Oficiálne americké vojenské noviny *Stars and Stripes* (Hviezdy a pruhy), ktoré vydáva Ministerstvo obrany USA, 11. 9. 2019 uviedli výsledky prieskumu, ktorý konštuje, že v prípade rusko-amerického konfliktu Európania uprednostňujú neutralitu. Paneurópsky politicky inštitút (think tank) European Council on Foreign Relations (Európska rada pre zahraničné vzťahy) poveril britskú analytickú firmu YouGov, aby vykonala rozsiahly prieskum verejnej mienky, v rámci ktorého oslovili viac ako 60 000 ľudí v 14 členských štátach Európskej únie.

Na otázku, na čej strane by ich krajina mala stať v prípade konfliktu medzi USA a Ruskom, väčšina oslovených vo všetkých krajinách – okrem Poľska – uviedla, že by bolo najlepšie neprikloníť sa ani na jednu stranu. Tri krajiny EÚ – Slovensko, Grécko a Rakúsko – by dokonca preferovali Moskvu pred Washingtonom, hoci dve z nich sú aj členmi NATO (Slovensko a Grécko). Treba zdôrazniť, že v Nemecku, kde sa nachádza približne 35 000 amerických vojakov, preferuje neutralitu 70 % opýtaných.

Prehľad výsledkov je naozaj viac ako výrečný – uvádzam ho v percentuálnom vyjadrení podpory zachovania neutrality: Poľsko (45 %); Dánsko (53 %); Česká republika (59 %); Holandsko (64 %); Francúzsko (63 %); Španielsko (62 %); Rumunsko (65 %); Švédsko (68 %); Taliansko (65 %); Maďarsko (71 %); Nemecko (70 %); Slovensko (65 %); Grécko (81 %); Rakúsko (85 %).

Zistenia sú podobné aj pre prípad, keby došlo ku konfliktu medzi USA a Čínou, pričom Európania tiež vo vysokej miere uprednostňujú neutralitu. „Štúdia odhaluje zásadný posun v názoroch Európanov na svet,“ uvádzajú v záveroch Európskej rady pre zahraničné vzťahy. Výsledky prieskumu dokumentujú rastúcu túžbu Európanov, aby EÚ bola protiváhou veľmoci – akými sú USA, Čína a Rusko. „Zdá sa, že európsi voliči chcú, aby sa EÚ stala silným, nezávislým aktérom prostredníctvom nekonfrontačnej stratégie. V konfliktoch medzi USA a Čínou alebo Ruskom jednoznačne preferujú neutralitu EÚ vo vzťahu ku konkurenčným veľmociam,“ uvádzajú štúdia. Viacerých amerických analytikov výsledky prekvapili a niektorých veľmi neprijemne.

Je zrejmé, že Európania si aj na pozadí dvoch svetových vojen uvedomujú katastrofálne dôsledky potenciálneho ozbrojeného súperenia veľmoci. Otázkou je, kto financuje podobné prieskumy so šíleným predpokladom vzniku globálneho konfliktu, ktorý niekolkonásobne garantuje vzájomne zničenie a zánik civilizovaných foriem života na našej planéte.

Pavol Janík. Foto Oľga Janíkova

Ročník 28 Číslo 2/2023 Cena 70 Kč

LÍPA ČTVRTEĽNIK VÝBORU NÁRODNÉ KULTURY

Ako je to s územiami

PAVOL JANÍK

Kedže zo všetkých strán a najmä z Kyjeva počúvame o tom, že Ukrajina sa nikdy nevzdá ani jedného metra štvorcového svojho územia, tak vyvstáva oprávnená otázka, kedy a či si politické reprezentácie Českej republiky a Slovenskej republiky konečne spomenú na 12 097 km² svojho územia, teda na Podkarpatskú Rus. Od roku 1919 bola jednou zo samosprávnych súčasťí Československa, ktoré ju po druhej svetovej vojne 29. 6. 1945 odstúpilo Sovietskemu zväzu. Ten sa sice 26. 12. 1991 rozpadol, ale pre Československo a jeho nástupnícke štáty ČR a SR nie sú podstatne vnútorné administratívne hranice v rámci Zväzu sovietskych socialistických republík.

V roku 1930 mala Podkarpatská Rus 725 357 obyvateľov, z toho 446 916 Rusínov, 109 472 Maďarov, 91 255 Židov, 33 961 Čechov a Slovákov, 13 249 Nemcov, 12 641 Rumunov, zvyšok tvorili iné národnosti a cudzinci. Čiže o Ukrajincach nie ani zmienky. Na základeakej logiky si Ukrajina robí nárok na územie, ktoré Československo odstúpilo Sovietskemu zväzovi.

Mimoľudom – Podkarpatská Rus je historický názov územia, ktoré sa častočne rozkladá na území dnešného Prešovského a Košického kraja na Slovensku, malou časťou tiež na území Poľska a župy Marumareš v Rumunsku.

Tak isto ako sa hľoko a dôsledne mlčí o území Podkarpatskej Rusi, ktorá nemá najmenší dôvod patriť Ukrajine, sa sústavne skloňuje Krym, hoci v skutočnosti ide o Sevastopol, teda o mesto na Kryme, ktoré bolo hlavným prístavom sovietskej čiernomorskéj flotily. Od rozdelenia ZSSR do roku 2014 mal Sevastopol zvláštny štát, pretože bol základňou ruskej aj ukrajinskej čiernomorskéj flotily. V súčasnosti je subjektom Ruskej federácie – mestom federálneho významu. Čiže Krym predstavuje samostatnú tému, lebo Krymská republika je ďalším subjektom Ruskej federácie. Samozrejme – Ukrajina si robí nárok na všetky nové subjekty Ruskej federácie, nielen na tieto dva.

Ale neriešme naraz celé spektrum geopolitických otázok a vráime sa na domácu pôdu. Hypoteticky si predstavme, že Česká republika a Slovenská republika, alebo aspoň jedna z nich, vzniesie nárok na 12 097 km² svojho územia, teda na Podkarpatskú Rus. Niet pochýb, že keby miestni obyvatelia mali možnosť vo férnom referende rozhodnúť o svojom osude, tak by sa radi stali súčasťou členského štátu Európskej únie a NATO. Samostatným problémom by však iste boli reakcie Kyjeva, ale aj Bruselu a Washingtonu. Vstúpila by Ukrajina do ozbrojeného konfliktu s EÚ a Severoatlantickou Alianciou, alebo je pravdepodobnejší scenár, že by centrály EÚ a NATO zakročili proti vlastnému členskému štátu v prospch Ukrajiny? Nehovoria o predpokladanom odmiestovanom postoji nesvojprávnych politických elít ČR a SR.

20. 2. 2023

Československo rozvrátil Havel

PAVOL JANÍK

Pre história sú vo všeobecnosti charakteristické zjednodušenia, ktoré viac alebo menej skresľujú udalosti, javy, spoločenské procesy, vzťahy a úlohu jednotlivých osobností. Tak sa aj na medzinárodnej úrovni vytvorila predstava, že niekdajšia československá federácia existovala 70 rokov a zanikla na základe vlny slovenského nacionálizmu. Uvedenej podobe sa zanedbávajú viaceré dôležité aspekty, vývojové etapy, peripetie počas 2. svetovej vojny i po nej a sám fakt, že ústavý zákon o československej federácii vznikol ako výsledok demokratizácie v roku 1968 s účinnosťou od 1. 1. 1969.

Spor o spojovník v názve spoločného štátu Čechov a Slovákov, ktorý dostal obrazné pomenovanie pomlčková vojna, spustil v januári 1990 prezident Václav Havel, ktorý bez predchádzajúcej politickej konzultácie navrh Federálnemu zhromaždeniu vypustiť z názvu Československá socialistická republika pridávne meno socialistická. Zárovej predstavil nový štátny znak.

O Havlovej iniciatíve okrem úzkeho kruhu jeho dôverníkov nik vopred nevedel. Historik Jiří Suk vo svojej knihe Labyrintom revolúcie cituje vtedajšieho českého premiéra Petra Pitharta, podľa ktorého Havel predpokladal, že predstavením znaku odvedie pozornosť: „Vletím tam, roviniem ten znak, a skôr ako sa všetci spamatájú, bude schválený aj názov štátu bez slova socialistická...“ povedal vrah Havel.

Jeho plán však narazil na nesúhlas predsedníctva Federálneho zhromaždenia, ktoré mu oznámilo, že návrhy v predloženej podobe nemožno na aktuálnej schôdzi schváliť. Návrh odložili a už o niekoľko dní sa ukázalo, že Havlovi sa dôsledky jeho konania úplne vymkli z ruk. Odrazu vobec nešlo o adjektívum socialistická, ale o prívlastok československá.

Spor priniesol niekoľko návrhov. Českým predstaviteľom spojovníka, myline označovaný ako pomlčka, evokoval stav z obdobia druhej republiky – od septembra 1938 do marca 1939. Pre slovenskú reprezentáciu nepoužívanie spojovníka, ktorý bol v pôvodnom názve spoločného štátu od roku 1918 do roku 1920, vyjadrovalo neochotu akceptovať rovnocenné postavenie oboch partnerských republík dvojčlenej federácie, ako aj úsilie Václava Havla odstrániť poistku proti majorizácii, ktorú predstavovalo právo veta Smenovne národov (jednej z dvoch komôr federálneho parlamentu) s rovnakým početným zastúpením poslancov za obe republiky.

Po novembri 1989 navyše silneli emancipačné pohyby smerujúce k naplneniu ducha a litery autentickej federácie, vychádzajúcej z originálnych právomocí republík, ktoré časť svojej suverenity dobrovoľne odvzadávajú federácii. V tomto zmysle išlo o analogické otázky, aké sa v súčasnosti riešia v Európskej únii.

Federálne zhromaždenie 29. marca 1990 prijalo kompromisné riešenie s dvoma jazykovými mutáciami – v češtine Československá federatívna republika, v slovenčine Česko-slovenská federatívna republika. Poslanci sa k problematike vrátili 20. apríla 1990, keď schválili názov Česká a Slovenská Federatívna (Federatívna) Republika. V praxi vrátane poštových známkov a názvov viacerých inštitúcií sa používal v češtine, na celoštánej úrovni a v zahraničí skrátený tvar Československo, kym na Slovensku sa uplatňovala lokálna transkripcia so spojovníkom.

Bývalého prominentného disidenta Václava Havla zvolilo 29. 12. 1989 za prezidenta ČSSR pôvodne (socialistické) Federálne zhromaždenie aj na priamy nátlak sovietskych emisárov osobne prítomných v priestoroch nášho parlamentu. Naprieck tomu, že prisahal na ústavu ČSSR, sa z nadobudnutej pozície urýchle usiloval o demontáž socializmu, čo odštartoval nespôsobným a neúspešným pokusom o vypustenie slova socialistická z názvu republiky. Lavina, ktorú Václav Havel strhol nezodpovedným konaním, rozkrútila kolotoč zdanlivo nekonvenčných diskusií a rokovania, ktoré napokon viedli k zániku spoločného štátu Čechov a Slovákov koncom roka 1992, čo výstúpilo do novej kvality vzájomných vzťahov našich blízkych národov, prirodzené spojených jazykovou a kultúrnou príbuznosťou, podobnosťou mentalít a zhodou historických skúseností.

15. 3. 2023

V bludisku krievých zrkadiel

PAVOL JANÍK

Už pred časom sám seba vyhlásil za svätého v niekoľkých svojich predčasných memoárových knihách jeden zo slovenských dodatočných hrdinov Nežnej revolúcie, niekdajší mladý básnik a marxistický teoretik, ktorý bol neskôr šéfom bratislavskej kancelárie prezidenta Václava Havla. Podobne syn socialistických prominentov, ktorý trávil detstvo v Budmerickom kaštieli, kde bol Domov slovenských spisovateľov, medzičasom na stránkach neveriteľného časopisu vykreslil svoje detstvo na jednom z bratislavských sídlisk, kam doliehla streba na ľudu, čo sa pokúšali utieť cez nedalekú štátu hranicu na Západ. To sú zrejme dnes základné predpoklady úspešnej kariéry.

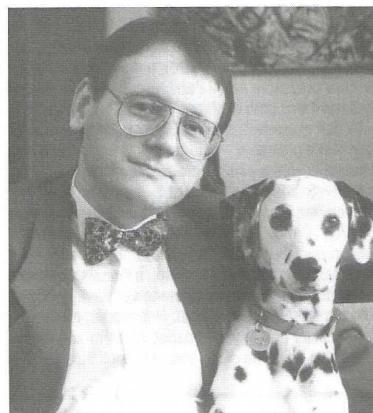
V načrtutých príkladoch velebenia samého seba pokračuje aj český hudobník Michael Kocáb, ktorý sa stavia do stredu dejín, hoci nepatrí ani na ich okraj. Z politického hľadiska bol a zostane najväčším odkazovačom medzi pražskými disidentmi a Úradom vlády Československej socialistickej republiky, kde komunikoval s poradcami premiéra Oskara Krejčína a spolu sprostredkovali osobné rokovanie Václava Havla a vtedajšieho federálneho premiéra Ladislava Adamca. Kocabovo oneskorené úvahy o tom, čo by bolo, keby to bolo, napriek tomu, že v skutočnosti tak nebolo, naznačujú, že jeho megalománia a domyšľavosť dosiahli klinický stav.

Kohokoľvek subjektívne interpretácie, tvrdenia a domienky nemôžu nič zmeniť na neodskriptejnej následnosti kľúčových udalostí – v Poľsku sa 4. júna 1989 uskutočnili demokratické volby, v ktorých zvíťazila Solidarita; Maďarsko 10. septembra 1989 umožnilo občanom Nemeckej demokratickej republiky (teda Východného Nemecka) prechod do Rakúska; maďarská robotnícka strana, obdoba našej KSČ, sa 7. októbra 1989 rozpustila a prihlásila k sociálnodemokratickému hnutiu; NDR 9. novembra 1989 otvorila hranice do Spolkovej republiky Nemecko. Z uvedenej faktografie vyplýva, že 17. november 1989 v Československu nemožno posudzovať či hodnotiť bez neprehliadnuteľných zahraničnopolitických súvislostí. Takže podstatné je, akým spôsobom sa uskutočnili geostrategické zmeny. Nie všade to bolo rovnako. U nás nebolo ani stanne právo spojené so skutočným internovaním ľudí a streľbou. Nehovoriac o pokračovaní na Balkáne.

Treba konštatovať, že je dosť problematické povedať, čo vlastne robilo najvyššie vedenie KSČ v roku 1989, keď už politické transformácie v Sovietskom zväze a ostatných socialistických krajinách boli v plnom prúde. Vedúci oddelenia ÚV KSČ Rudolf Hegenbart vo februári 1989 predložil generálemu tajomníkovi ÚV KSČ Milošovi Jakešovi memorandum, na ktorom sa podielali aj ďalšie osobnosti – napríklad generálny prokurátor ČSSR Ján Pješčák, federálny minister vnútra František Kincl a jeho prvý námestník Alojz Lorenc. A ni tento dokument však nepodnietil Jakeša k adekvátnemu spoločenskému postupu, ktorý im by odzrkadľoval objektívnu vnútrpolitickú i medzinárodnú situáciu.

Najvyššie vedenie KGB (sovetskeho Výboru štátnej bezpečnosti) dalo Československu pred novembrom 1989 nájavo, že prehodnotenie roka 1968 je vnútornou záležitosťou ČSSR, teda je to už len otázka času.

Lenže práve pre Miloša Jakeša a ďalších popredných predstaviteľov to bol neuralgický bod, ktorý im neumožňoval prekročiť vlastný tieň.

Pavol Janík a Bianca. Foto Oiga Janíková

Do konca roku 1988 a na jar 1989 západné spravodajské služby a mocenské kruhy predpokladali, že zmeny v ČSSR uskutočnia – v koordinácii so Sovietskym zväzom – pragmatické sily v štátnom aparáte a v KSČ. Začiatkom leta 1989 Washington ubezpečil Moskvu, že vývinové posuny v strednej a východnej Európe nebudú zneužité proti bezpečnostným záujmom ZSSR. Gorbačov reagoval vyhlásením, že Kremel' nemá politické ani morálne právo zasahovať do vývoja v týchto krajinách. Potom pribudli spomínané systémové zmeny – volby v Poľsku, politicke metamorfózy v Maďarsku, neskôr v NDR a napokon aj v ČSSR.

Na konci leta 1989 bolo zrejmé, že hlavnou otázkou už nie je, kto bude na cele zmien, ale spôsob ich realizácie. V auguste 1989 sa skupina našich politikov na čele s tajomníkom ÚV KSČ Jozefom Lenártom za účasti niektorých ministrov a ďalších osobností verejného života, akademickej obce a diplomacie stretla v pražskom hoteli Paříž na večeri s velyslancami hlavných krajín NATO. Cieľom našich oficiálnych predstaviteľov bolo dosiahnuť, aby reformné úsilie nevielido k destrukcii a bolo postupné.

To boli nepochybne dôležitejšie faktory vývoja, ako talafatky skutočných či dodatočných disidentov, ktorí – mimočodom – ešte začiatkom roka 1990 hovorili o zdokonaľovaní socializmu, nie o jeho likvidácii, kriminalizovaní a paužálnom zatracovaní.

Na svete žije više 8 miliárd ľudí a všetci majú právo na dôstojný život. Je zrejmé, že súčasný systém založený na bezhraničnom egoizme vyčerpal svoje možnosti aj v hľadisku globálneho drancovania prírodných zdrojov. Túžba po sociálnej spravodlivosti sprevádzá ľudstvo od ne pamäti a demokratický socialismus je optimálny variant budúceho vývoja. Kapitalizmus nesporne nie je poslednou ekonomico-politickej formáciou a Fukučamov koniec dejín je už dávno prekonaný spoločenskou praxou.

Načrtnuté súvislosti oprávnenie vyvolávajú otázku, čím sa vlastne chvália ľudia typu Michala Kocába a čo chcú de facto oslavovať. Nehovoriac o tom, že USA a jeho staré i nové sateliety flagrantne zneužili spoločenský pohyb proti bezpečnostným záujmom ZSSR a nadávne Rusku. To je hlavný dôvod, prečo sa ľudstvo ocitlo na okraji jadrovej apokalipsy.

15. 3. 2023

Nenávidia Rusko, lebo milujú Sovietsky zväz?

PAVOL JANÍK

Pri spojení strán Hlas a Dobrá volba sa objavilo aj meno známeho ústavného právnika, ktorý podľa nie tak dávno medializovaných informácií patrí do kategórie ideových spolupracovníkov rozviedky. Je to ten istý človek, ktorého prezentor Václav Havel bez problémov vymenoval za sudcu Ústavného súdu Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky na sklonku jej existencie.

Bez zaujímavosti nie je ani jeho pôsobenie v politickej strane Most-Hid, ktorá sa profilevala ako dôsledný stúpenec nášho členstva v transatlantických bezpečnostných štruktúrach, riadených z USA, a zároveň ako horlivý zástancu sankcii proti súčasnému Rusku.

Práve vzhľadom na spomínanú kategóriu ideových spolupracovníkov rozviedky sa vynára legítimná otázka, či určitá časť slovenskej spoločnosti nenávidí Rusko, pretože miluje Sovietsky zväz. Aby sme rozptýlili neurčitú hmlivočiu nekompetentných mediálnych dohadov a prázdnych politických frázs, pozrime sa, čo o ideovom spolupracovníkovi hovoria smernice československej rozviedky.

Podľa spomínaného dokumentu bol ideový spolupracovník československý občan, politicky vyspelý a úplne oddaný socialistickému zriadeniu, získaný pre tajnú a pravidelnú spoluprácu s rozviedkou v zahraničí, ale mohol spolupracovať aj na území ČSSR pri rozpracovávaní cudzineckých báz.

Clenstvo v Komunistickej strane Československa bolo odporúčajúcou okolnosťou pre získanie za ideového spolupracovníka. Nebolo však dovolené získavať za ideových spolupracovníkov funkcionárov a pracovníkov stranických orgánov. Podľa štatútu rozviedky sa ideoví spolupracovníci získavali najmä na ministerstvách zahraničných vecí a zahraničného obchodu, v podnikoch zahraničného obchodu, zastupiteľských úradoch, Československej tlačovej kancelárie a podobne, ako aj spomedzi expertov z rôznych odvetví, ktorí vycestovávali do zahraničia.

Získavanie ideových spolupracovníkov sa uskutočňovalo výlučne na dobrovoľnom a ideologickej podklade. Vyžadoval sa písomný slub záväzujúci k spolupráci s československou rozviedkou. V prípade, že kandidát spoluprácemu odmietol, pracovník rozvedky si vyžiadal písomný slub milanlivosti vlastnoručne podpísaný kandidátom verbovania.

Náplň práce ideových spolupracovníkov závisela od ich možností, schopnosti a stupňa pripravenosti a pohybovala sa od podávania informácií o prostredí a objektoch cez typovanie a odovzdávanie zaujímavých kontaktov až po praktickú prácu kádrových rozvedčíkov, vrátane verbovania nových spolupracovníkov.

Emblém KGB

Emblém GRU

Ideoví spolupracovníci sa aktívne využívali aj pri obrane našich zastupiteľských úradov a krajanskej bázy v zahraničí.

Zvlášť úspešní ideoví spolupracovníci tvorili základňu na dopĺňanie kádrových príslušníkov rozvedky.

Pracovníci rozvedky v zahraničí udržiavali s ideovými spolupracovníkmi priamy osobný styk, ktorý konšpirovali podľa podmienok legalizácie rozvedky, funkcie ideového spolupracovníka a vzhľadom na špecifické podmienky agentúrneho prostredia.

S podsunutou agentúrou alebo agentúrou preverbovanou nepriateľom zostávala rozvedka v styku, aby ich prostredníctvom mohla šíriť dezinformácie.

Z citovaných a parafrazených ustanovení smerníc československej rozvedky pre operatívnu činnosť v zahraničí vyplýva, že pozícia ideového spolupracovníka bola vedomá a dobrovoľná.

Inteligentní čitateľia dozaista chápú, že spravodajské orgány socialistických krajín úzko spolupracovali nielen medzi sebou navzájom, ale najmä s výzvadnymi inštitúciami geopolitického hegemóna, teda Výborom štátnej bezpečnosti ZSSR – KGB a sovietskou vojenskou Hlavnou správou rozvedky – GRU.

Kariéra spomínaného ústavného právnika aj vzhľadom na jeho vymenovanie Václavom Havlom za federaľného ústavného sudsu v roku 1992 nevدوjí potvrzuje, že účasť tajných služieb na prevaratných spoločenských zmenách na rozhraní posledných dekad 20. storočia nie je vôbec zanedbatelná a ešte dlho zostane mimoriadne citlivou otázkou národnej bezpečnosti. Svedčí o tom aj nedávne zvolenie českého prezidenta, ktorého sovietska KGB pripravovala na prácu v československej vojenskej rozvedke.

Konšpiračná prax znova dokazuje, že je dôležitejšia ako konšpiračné teórie, ktorých spochybňovanie sa stalo doménou denníka, ktorý je sám očividne jedným z propagandistických nástrojov informačnej vojny vedenej s cieľom psychologickej manipulácie verejnosti.

29. 4. 2023

Od slov k činom

PAVOL JANÍK

Ked' som pred niekoľkými rokmi komentoval diplomatickú a informačnú protiofenzívu Moskvy, netušil som, že preraste do ozbrojenej konfrontácie. Vzhľadom na dramatický vývoj udalostí je dozaista vhodné a potrebné pripomenúť niektoré klúčové fakty modernej histórie.

Názov môjho predchádzajúceho článku PRVÝ PROTIÚDER neboli reakciou na schematický román Dominika Tatarku Prvý a druhý úder, ale snahu stručne a výstižne charakterizovať situáciu, ktorú vyvolovalo škandalózne uznesenie Európskeho parlamentu. Jeho poslanci, ktorí predstavujú okrajových politikov vo vzťahu k mocenským pomerom v ich jednotlivých materských krajinách, položili znamienko rovnosti medzi nacistické Nemecko a Sovietsky zväz v spojitosti so začiatkom II. svetovej vojny. Tým očividne prekročili hranice prílovečnej trpežnosti prezidenta Ruskej federácie, ktorý siahol do archívnych dokumentov a v hodinovom prejave ich predstavil hlavám členských krajín Spoločenstva nezávislých štátov.

Jeho krok nesporne treba vnímať ako začiatok strategického obratu, keď už Kremel' nevidí dôvod ďalej idealizovať história svojich západných spojencov v rámci protihitlerovskej koalície a tobôž svojich niekdajších povojnových spojencov v rámci Varšavskej zmluvy. Naopak – je zrejmé, že sa naštartuje principiálne poukazovanie na nevyvratiteľné fakty, ktoré potvrdzujú, že západné demokratické mocnosti kolaborovali s Hitlerom a spolupracovala s ním väčšina európskych krajín (vrátane niektorých bývalých sovietskych republík), z ktorých viaceré mali aj vlastné fašistické režimy a koordinovali svoj postup s nacistami v tažení proti Sovietskemu zväzu a pri tzv. konečnom riešení židovskej otázky, pričom všetkých zaujímal najmä židovský majetok.

Kremel' dospel k závažnému rozhodnutiu, pretože je už neprehliadnuteľné, kam smeruje súčasná mašinéria Európskej únie, ktorá chce strieľať zo seba vlastnú totalitnú minulosť a prepísať história tak, aby následne Rusko stratilo status výzornej veľmoci a z nej vyplývajúce konzekvenčie – napríklad svoju Kaliningradskú oblasť či postavenie stáleho člena Bezpečnostnej rady OSN.

Moskva dala jasne najavo, že disponuje kompletnými záznamami všetkých diplomatických rokovaní európskych krajín i USA, ktoré sú pre ne krajne nepríjemné, predovšetkým vo vzhľahu k Hitlerovi, k rozútaniu svetového konfliktu a k brutálnym prejavom antisemitizmu. Niet pochyb, že Rusko prejde do ofenzívnej fázy a bude ich zverejňovať v rozmanitých formách vrátane učebních dejepisu.

4. 5. 2023